

ENGRANATGES QUOTIDIANS

Un relat de: [Montseblanc](#)

Cada dia el mateix, mes rere mes, any rere any... Trenta quilòmetres d'anada a la feina i trenta quilòmetres de tornada al poble. Sort que hi anem amb autobús i mentrestant puc llegir. La vida engranada i jo engranada en ella, sense adonar-me que visc, sense adornar-me que moro, només complint, assolint les hores del rellotge, les dates del calendari, el que diu el marit, el que diu el director a la feina, parint els fills, acomiadant als grans... És fàcil deixar-se portar en aquest joc de l'oca cega, de casella en casella. I arriba un punt en que ja no pots parar, encara que obris els ulls, el camí continua fluïnt sota els teus peus i, o camines, o et passa per sota les soles de les sabates, vulguis o no.

Avui, de tornada, a quarts de tres de la tarda, plou. M'he adormit i quan m'ha tocat baixar del bus feia pocs segons que m'havia despertat. Obro el paraigües i començo a caminar. Fa vent i tinc fred. Als carrers, tot i la pluja, hi ha més gent que els altres dies, més cotxes, més motos, més soroll. Els divendres sempre hi ha més de tot. Des de la parada tinc deu minuts caminant fins a casa, per carrers llargs i rectes, que es van entrecreuant, barrejant olors de sobretaulas i colors de roba estesa quan fa sol, abocant a les voreres façanes rutilants de cases noves i tancats ròncs de cases velles.

A l'autocar, mirava el perfil de l'home que seu a davant meu cada dia. Crec que és un encarregat de l'àrea de producció. Sempre està cridant, es fa el xulo amb les noies que coneix, fa brometes ximplas. Amb mi no parla quasi mai. No som de la mateixa secció. De vegades em mira sense dir res. Fa bromes de caire sexual i les dones del voltant criden i fan veure que s'escandalitzen. Després ell em mira i jo el miro. Fa anys que seu davant meu. Tots tenim sempre la mateixa posició al bus. Jo sec a la tercera fila del cantó del conductor, al costat del vidre. Ell seu al seient que dona al passadís. Un dia vaig somiar amb ell. Li vaig dir, em vaig posar vermella. Ell va riure, li va agradar.

Passo per un carrer que està ple d'arbres de l'amor o de Judea, aquells que les flors els hi surten directament al tronc, de color morat. Gairebé tots els pètals són ja al terra, fets malbé, els trepitjo i tinc la sensació que no ho hauria de fer, com qui embruta una catifa. I sí, veig unes quantes merdes de gos que avui són més difícils d'esquivar perquè amb l'aigua s'han desfet i han guanyat terreny.

Hi ha un tros de vorera que les arrels dels arbres han aixecat i que està marcat amb pintura fúcsia. Han dibuixat uns quadres al voltant de les soques. Suposo que han estat els de l'ajuntament, que intentaran arreglar-ho. És just al davant de dues cases abandonades, d'aquelles que es van construir a finals dels anys seixanta per als estiuejants de Barcelona. Ara els seus jardins han perdut el nom a mans de les herbes, alguna mota de fonoll perfuma l'abandonament i acull petits cargolins que comencen a treure les banyes. Veig un sis-cents rovellat sota un cobert malmès pels vents i les pluges que no entenen de records ni de nostàlgies.

Més endavant, d'un portal surten tres homes i un nen que no havia vist mai. D'uns cinc anys, amb una corona de cartró al cap que diu "Feliç aniversari Arnau". Tots quatre pugen a un cotxe, suposo que el nen cap el cole i ells a treballar.

I els trigèmins que veig cada dia, no fallen a la seva cita amb la meva presència transparent, surten i pugen al cotxe de sa mare...

Avui no em trobo amb aquella senyora gran que passeja un gos esquifit, amb el qual parla i al que quasi sempre li recrimina que no l'escolta. El gos va lligat, sembla vell també, amb prou feines camina i fa intents inútils d'aixecar la pota del darrera.

Passo al costat d'una paperera que està plena fins a dalt, els papers amarant-se d'aigua. Un cartró de suc de pinya buit, una tovallola de paper d'aquelles que es veu que gairebé són "immortals", un full de llibreta arrencat i arrugat, un paquet de tabac... És tot el que el meu pas ràpid em deixa veure. No m'aturo ni accelero, sóc com una càmera que va gravant el que passa al seu voltant.

Ha fet una ventada i unes quantes gotes d'aigua m'han anat a parar a la cara. Són gèlides, no em trobo bé, penso en altres coses. En la companya de feina que avui, després de quaranta anys a l'empresa, ha hagut de plegar perquè li han "demanat"; en el meu nebot que torna a estar ingressat; en ell i les seves mentides...

Voldria no pensar, voldria arribar a casa i trobar-hi algú que em despertés tal desig que em marxessin tota la resta de pensaments del cap, que només pensés en tenir aquell cos i que aquell cos em tingués a mi. Voldria ser animal per uns minuts.

Arribo a casa, fico la clau al pany, la porta que s'obra. Silenci, penombra, l'olor de sempre, i els meus pensaments que em reben amb un somriure voraç.